

Чепурунчик

Анатолій Григорук

Мабуть, ніхто не стане заперечувати, що всі свині — жахливі нечупари. Про це навіть багато примовок складено. Скажімо, не встигаєш ти ненароком замурзатися, а вже всі довкола починають кепкувати: "Ой, гляньте лишень на цього бруднулю! Ну, степенний поросюк!" А коли ти їси, плямкаючи, або сьорбаєш голосно чи ляпнеш на скатерку стравою — неодмінно зауважать: "Хіба ти між поросят ріс, що по-людськи їсти не навчився?" Є й такі, що не люблять прибирати в хаті. То про них кажуть: ото живуть, як у свинюшнику!

Свині звикли, що про них така думка утвердилась, то з бруду й не вилазять. Бува, так у калюжі обталапаються, що стають чорніші за сажотрусів.

А ось один кабанець із самого малечку вдався неабияким чепурунчиком. Він щодня мив свого п'ятачка та хвостика. Ніколи не ліз ногами в корито. І кожна щетинка на ньому аж лисніла.

Це не могло не дратувати його завжди замурзаних родичів. "От іще виставляється! — казали вони. — Хоче бути між усіх нас найкращим. Ну, стривай! Ти ще похизуєшся!"

І справді, за першого ж рясного дощу свині попроривали до кабанцевого хлівчика глибокі рівчачки, і по них набігло стільки води, що утворилося ціле море. Стоїть хлівчик, як острівець серед того моря. А свині порозлягалися довкруги, маніжаться в болоті, кувикають та рохкають вдоволено.

Вийде, мовляв, наш чепурун за поріг та й обталапається по вуха. Ото буде сміху!

А кабанець побачив, що проти нього недобре намислили, узяв дві палиці, змайстрував із них ходулі та й перебрів через багнисько, навіть ратичок не забруднивши.

"Сміється той, хто сміється останній", — переможно сказав він і пішов у своїх справах.